

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 43. Arguuntur qui regimen animarum ambiunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

moribus autem deteriores, quam filii hujus sæculi. Toti sunt in apparatu verborum & cæmioniis, in procurandis dignitatibus, in aucupanda magnatum benevolentia, in cumulandis divitiis. Mille habent diverticula, ut suos distortos fines consequantur, & publico Ecclesiæ bono privatas utilitates anteponant. Habitat in domo Dei, patri cælesti profus degeneres, & servi Dei dicuntur, cujus mandatis non obediunt. Vitam ducunt omni sollicitudine vacuum, de Christi patrimonio viventes, atque amplis redditibus dotati sunt, ut Deo & Ecclesiæ deseriant: nihil tamen totius anni decursu agunt, quod uniusdiei alimoniam mereatur. Nunquam desunt illis verba, ut totâ die inutiliter cum hominibus sermones misceant: muta verò sit lingua, deficit sermo, ut vel modico tempore de Deo, vel cum Deo loquantur. Alii verò sunt, qui aversi à propria vocatione, in qua permanendum esse Apostolus monet, ad alium statum quasi perfectiorem aspirant; cumque mores mutare deberent, hanc mutationem differunt, donec sint in alio loco, ad quem nunquam pervenient. Somnia vigilantium ista sunt, & subtilissima diaboli tentatio, nam cœlum non animum mutant, qui per loca diversa vagantur. Difficile est, ut in alio loco laudabiliter vivat, qui se, & sua vitia secum portat.

§. XLII.

Oportere Religiosum à mundo alienum esse.

Tunc Religiosus sperare poterit, se initium aliquod perfectionis habere, cum ipsum homines oderint & despexerint. Unuiquisque enim sibi dissimiles odit, & Christus Discipulis suis dixit; *Si de mundo essetis, mundus quod suum erat diligeret: quia verò de mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo, propterea odit vos mundus* (Joan. 15: 19.) Quod si religiosus de mundo non est, ita vitam in Monasterio instituerè debet, ut modo vivendi ostendat, se statum penitentia profiteri ad expianda peccata, quæ olim in mundo perpetravit. Quò magis autem à mundi actibus alienus fuerit, eò citius ad apicem perfectionis perveniet: & quò minus inter gentes versabitur, eò majori pace, & animi libertate fruatur. Facile transitur ad plures, & pravorum exempla sensim bonos ad similia dis-

ponunt. *Commisti sunt inter gentes, & didicerunt opera eorum, & servierunt sculptilibus eorum* (Ps. 105: 35.) *& facti sunt sicut populus, ita & Sacerdos* (Isai. 24: 2.) Nimia quoque familiaritas, & assidua cum hominibus consuetudo fastidium gignit, occulta vitia detegit, contemptum parit, & fervorem devotionis extinguit. *Nemo mittens manum suam ad aratrum, & respiciens retrò, aptus est regno Dei* (Luc. 9: 62.)

§. XLIII.

Arguuntur qui regimen animarum ambiunt.

Magna temeritas Ecclesiasticorum est, qui, cum viribus careant ad onus pastorale ferendum, illud tamen anxie quærunt, & se illi spontè subjiciunt, non vocati à Deo, sed spiritu elationis impulsus; non ut gregem pascant, sed ut ipsi pascantur; non ut regant, sed ut dominantur. Res planè horribilis ac deploranda est, quod regimen animarum plurimi ambiunt, sed nemo considerat, quanti momenti sit fidei iustorem Deo esse pro animabus Christi sanguine redemptis; atque onus accipere usque ad cœli valvas portandum sub pena æternæ damnationis, si illud culpabiliter excutiant. Ut autem suæ superbiæ velamen obtendant, libenter arripiunt quod ait Apostolus, *Qui Episcopatum desiderat bonum opus desiderat* (1. Tim. 3: 1.) nec tamen advertunt, quod laudato desiderio id, quod laudaverat, in terrorem protinus vertit subdens, *oportet autem Episcopum irreprehensibilem esse, sobrium, prudentem, ornatum, pudicum, hospitalem, doctorem, modestum.* Et quis est tanta præditus sanctitate, ut possit se in omnibus irreprehensibilem exhibere? Merito igitur Pastorale officium ars artium dicitur, & onus Angelicis humeris formidandum. Quantum enim iudicii requiritur ad regendos homines, quorum mira diversitas, incredibilis inconstantia, nulla sinceritas? Quantum luminis ad occulta cordium penetranda, quod Dei proprium est, & ad intentiones discernendas? Quantum prudentiæ ad diversorum propensiones dignoscendas: quantum diligentia, ut abstrahatur anima à peccato: quantum industriæ ad obstandum tentationibus: quantum solertiæ ad avertendas malorum occasiones: quantum scientiæ ad moderandam conscientiam: quantum

quantum fortitudinis ad coercendos peccatores: quantum virtutis ad resistendum adversariis: quantum patientiæ in tolerandis imperfectis: quantum constantiæ in bonis promovendis: quantum denique habilitatis ad omnia iustitiæ munera exercenda? Hæc omnia sine speciali Dei gratia vix possunt in uno homine reperiri: ac proinde animarum cura sine manifesta Dei vocatione acceptanda non est: tum diu considerandum, quid valeant humeri, quid ferre recasent. Non debet præesse, qui non potest prodesse.

§. XLIV.

Omnibus Christianis necessariam esse Orationem.

Tanta est necessitas Orationis, ut fidei dogma sit, neminem sine illa Salutem consequi posse. Quis enim potest Deum vocantem sequi, nisi dono gratiæ adjuvetur; ejus autem auxilium quis potest sine oratione promereri? Idcirco docet Scriptura, oportere semper & sine intermissione orare (*Luc. 18: 1. 1. Theff. 5. 17.*) quia semper & in omnibus auxilio Dei indigemus. Semper autem orat, qui certa orandi tempora nullo unquam die prætermittit. Semper orat, qui omnia quæcumque agit purissima intentione ad Deum refert; oratio enim nihil aliud est, quam elevatio mentis in Deum. Semper orat, qui efficax orandi desiderium in corde jugiter conservat, nam ipsum desiderium oratio est. Bene orat qui bene vivit. Nemo vitiosus, nemo impius, nemo defertor fuit, qui non prius omne orandi studium abjecerit. Oratio canalis est, per quem fluunt in animam rivuli Divinæ gratiæ: eâ deficiente arefcit anima, & sensim perit. Nec sufficit, aliquot preces voce tantum absque ulla attentione, & reverentiâ, ut plerique faciunt, persolvere: nam de his conqueritur Deus dicens, *Populus hic labiis me honorat, cor autem eorum longè est à me* (*Isai. 29: 13. Matth. 15: 8.*) Et qui sic orat, non evadet Prophetæ comminationem, canentis, *Oratio ejus fiat in peccatum* (*Psal. 108: 7.*) Mendacia sunt, & inania verba, cum quis scelus operatur, & psallit Deo, *Iniquitatem odio habui, & abominatus sum* (*Psal. 118.*) Totus in patinis est, & dicit, *Oblitus sum comedere panem meum* (*Pf. 101: 5.*) ridet tota die, vanisque gaudiis distulit, & ait, *Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die ac nocte* (*Psal. 41: 4.*)

Mandatis Dei non pareat, & psallit, *Maledicti qui declinant à mandatis tuis* (*Pf. 118.*) Execrabiles sunt hujusmodi orationes, iram Dei erga orantem provocant, & duris suppliciis castigari merentur. Nemo autem Christiani nomine dignus est, nisi saltem bis in die, mane cum surgit & vespere antequam cubitum eat, mentem ad Deum elevet, & aliquo spatio temporis ferventer oret, ut tantumdem diei reficiendæ animæ tribuatur, quantum corpori nutriendo impenditur. Nec unquam dimittenda, aut diminuenda oratio, quamvis aridi in ea, & omni consolatione, ac spiritus suavitate qui orat destitutus sit: vera enim devotio & solida animi jucunditas non in fervoris affluentia, non in sensibili dulcedine, non in mollibus quibusdam affectibus, & lacrymis consistit; nam etiam Turcæ, & alii infideles in suis precibus & sacrificiis hæc interdum experiuntur; sed in prompta voluntate serviendi Deo, & à peccatis abstinendi. Quæ Dei sunt non sensu, sed solâ fide percipiuntur.

§. XLV.

Quæ dispositio ad orandum requiratur.

Multi sunt qui methodum & regulas perquirunt, quibus discant orare Deum, ac si oratio veluti ars quædam & opificium foret, quod certis quibusdam legibus contineretur. Non damno præcepta orandi à sanctis & piis viris præscripta, sed sola non sufficiunt, nisi adsit continua cordis & sensuum custodia, sine quâ Spiritus orationis haberi non potest. Cor enim totâ die dispersum & dissipatum, & in vanis hominum fabulationibus occupatum, quomodo poterit in oratione ad Deum accedere, & de maximo salutis negotio cum illo agere? Magna hæc hominum illusio est existimantium, se posse brevissimo horæ intervallo rem homini terreno difficillimam peragere, à qua totâ die alieni fuerunt, & de qua antea nec quidem cogitarunt. Oratio mentem requirit puram, & à rerum terrenarum imaginibus liberam, ut soli Deo vacare possit. Nulla ad eam magis idonea dispositio, quàm integritas vitæ, & morum innocentia. Qui ejus studio incumbere & in eo progredi cupit, tanti debet celestia æstimare, ut terrenis veluti mortuus sit, nullumque in eis solatium inveniat. Bona est oratio, quam fides & humilitas comitantur.

§. XLVI.